

KNOTA, v. n. 1. Yttra missnöje. *K. öfver något*. — *Syn.* Brumma, Knorra, Grumsa, Fnurra. — *Knotande*, n. 4.

KNOTARE, m. 5. En, som ofta knotar, är fallen för att knota.

KNOTFISK, m. 2. Se *Knorrhane*.

KNOTIG, a. 2. Som har stora, utstående knotor.

KNOTT, knå'tt, n. 5. Stinkande insekt af Tvåvingarna, stor som en fluga, brun; i polartrakterna, till oerhörd mängd. *Stratopogon pulicaris*.

KNOTTER, n. sing. Knottror på huden, tät och i mängd.

KNOTTRA, f. 1. Helt liten, knappt märkbar upphöjning på huden.

KNOTTRIG, a. 2. Full med knottror. Bildar sammansättningen Småknotttrig. — *Knottlighet*, f. 5.

KNUBB, m. 2. Se *Kubb*.

KNUBBIG, a. 2. (fam.) Kort, men mycket fet. — *Knubbighet*, f. 5.

KNUFF, m. 2. Stöt med axeln, armbågen, knytnäven eller hela sidan af kroppen. *Gifva någon en k.*

KNUFFA, v. a. 1. Stöta till med axeln, armbågen, knytnäven eller hela sidan af kroppen. *K. ell. k. till någon. K. bort, fram, i'n, ned, omküll, út. K. sig fram*, genom knuffningar bana sig väg fram. — *K-s*, v. d. 1) Gifva knuffar. *Låt bli att k.* — 2) (v. recipr.) Gifva hvarandra knuffar. *De började med att k., men snart kommo de i fullt slagsmål.* — *K-d*, part. pass. Brukas adjektivt, i det lägre umgängsspråket, i samma mening som: Sårad, stött, förolämpad, förtörnad. — *Knuffande*, n. 4.

KNUFFNING, f. 2. 1) Handlingen, då man knuffar. — 2) Se *Knuff*.

KNUSSER, n. sing. (fam.) Se *Knussleri*.

KNUSSLA, v. n. 1. (fam.; t. *knausern*) Visa öfverdrifven och småaktig sparsamhet. — *Knusslande*, n. 4.

KNUSSLARE, m. 5. (fam.) En, som är höjd för att knussla.

KNUSSLERI, n. 5. (fam.) Knussligt beteende.

KNUT, m. 2. I. (af *Knyta*) 1) Förening af begge ändarna utaf ett band, snöre, o. s. v. eller af tvenne hörn af en duk, ett kläde, en handduk o. s. v., som göres på det sätt, att snibbarne slingas om hvarandra och hårdt tilldragas. *Befästa med en k. Lösa upp en k. Den Gordiska k-en*, se *Gordisk*. — 2) Dylig slinga, som göres antingen i snibben af något mjukt (t. ex. en näsduk) eller på något ställe af ett band, rep, o. s. v. *Slå k. på en näsduk, en tråd.* (Fig. fam.) *Stå i k.*, såges om en uppväxande, då hans växt tyckes liksom stå stilla. *Slå k. på näsan*, rynka näsan af ovilja, hän, spetskhet. — 3) (fig.) Svårigheten, den väsendliga punkten i en sak, en fråga. *Deri ligger k-en. Lösa k-en eller gå-tan.* — 4) Ställe på en väf, der en knut slagit sig på någon tråd. — 5) Fogarne af timren på ett och samma ställe af en vägg i ett timradt trähus, från taket ned till grunden. *Det fryser så, att det smäller i k-arna*, är ganska stark köld. *Utom k-en ell. k-arna*, utom hus, t. ex.: *Han kommer ej utom k-arna, han vet aldrig hvad som sker utom k-arna.* — 6) (bot.) Knutigt uppsvåld led på en stjelk.

KNUT, m. II. (slaviskt ord) 1) Kort läderpiska till afstraffning, i Ryssland. — 2) Slag med en sådan piska. *Gifva k. Afstraffa med k.*

KNUTA, v. n. 1. I. (fam.) Draga lott på det

sätt, att en knut slås på en af snibbarna utaf en näsduk, hvarpå denna gömmes i handen, så att endast det yttersta af de sammanlagda snibbarna synes, då lotten faller på den, som får knuten.

KNUTA, v. a. 1. II. Gifva knut, afstraffa med knut.

KNUTIG, a. 2. 1) (om väf) Full med knutar. — 2) (bot.) Så kallas en stjelk, då den består af flera afdelningar, liksom sammanfästade den ena ofvan den andra genom knutigt uppsvålda leder.

KNUTLED, m. 5. (bot.) Knutig led på en stjelk.

KNUTPISKA, f. 1. Piska med knutar.

KNUTSTRAFF, n. 5. Afstraffning med knut

(II).

KNUTTRIG, a. 2. (fam.) Vresig.

KNY, n. sing. Svagt ljud. (Fam.) *Hvarken knäpp eller k.*, icke ringaste ljud.

KNYCK, m. 2. Plötslig och häftig, men kort ryckning uppåt med hufvudet. *Göra, slå en k. på nacken.*

KNYCKA, v. n. 1. Göra en knyck. *K. på nacken.*

KNYTHAFRE, m. sing. Ett slags fodergräs. *Avena elatior*. Kallas äfv. *Hafregräs*, *Fromental*, *Franskt Raygräs*.

KNYPPELDYNNA, f. 1. Liten, ofvantill stoppad, lutande låda eller pulpet, som begagnas vid knyppling.

KNYPPELMÖNSTER, n. 5. Mönster för spetsar, som knypplas.

KNYPPELPINNE, m. 2. pl. — *pinnar*. Benämning på hvardera af de 5 tum långa, svarfvade träpinningar, som begagnas vid knyppling, och på hvilka garnet är upplindadt.

KNYPPELTRÅD, m. sing. Tråd, som begagnas till knyppling.

KNYPPLA, v. a. 1. Tillverka spetsar på knyppeldynna medelst knyppelpinnar. *K. spetsar.* — *Knypplande*, n. 4. o. *Knyppling*, f. 2.

KNYSTA, v. n. 1. (fam. af *Kny*) Egentl.: yttra ett svagt ljud. *Han törs inte k.*, törs ej säga ett ord.

KNYTA, v. a. 3. Impf. *Knöt*. Sup. *Knutit*. Part. pass. *Knuten*. 1) Göra knut eller knutar. *K. en knut.* (Fig.) *K. ett band, en förbindelse med någon*, ingå en förbindelse. *K. ett vänskapsband. K. äkta band. K. vänskap, äktenskap*, ingå v., ä. *K. af, se Afknyta. K. fäst, fästa genom knyting. K. för, slå en knut för öppningen af något, t. ex.: K. för en säck. K. igen, ihop*, genom knyting tillsluta. *K. i'n*, innesluta, instoppa och knyta till om. *K. om, omkräng*, ombinda och tillknyta. *K. om*, äfv. knyta ånyo. *K. till, knyta*; äfv. åter knyta något, som gått upp i knuten; äfv. *k. till ell. åt*, draga hårdare till en knut. *K. upp*, se *Uppknyta*. — 2) *K. handen, näsven*, hårdt hoptrycka fingerlederna inåt handen. (Fig. fam.) *K. näsven i byxsäcken*, ej våga yttra sin vrede. — 3) Medelst knytinål förfärdiga. *K. mössor, schaletter, m. m. K. nät, binda nät.* — *K. sig, v. r.* (om växter) Sluta sig ihop och formera hufvud. *Kålen börjar k. sig.* — *Knyttande*, n. 4.

KNYTE, n. 4. (af *Knyta*) 1) Duk, kläde, handduk o. s. v., hvaruti något blifvit inknutet. *Ett k. med kläder.* — 2) (fam.) *Litet k.*, qvinna af ganska kort växt.

KNYTKAFLE, m. 2. pl. — *kaflar*. Litet tunt, glatt, jembredt, åt ömse sidor afsmalnande trä, hvaröfver maskorna bindas vid knyting.